

Jan Krzysztof Kelus

Piosenka pasożyta społecznego 1968	Na przystanku PKS-u 1981
Droga po torach na wschód Szyny przed tobą w jeden punkt Daleko z tyłu są złe sprawy miast Południe blisko ustał wiatr Mówią ci - tyle masz lat Włóczysz się - co z tego masz? Chwasty wzdłuż torów, gorący smar Brunatny kurz i słońce w kark Ścieżką z nasypu na skos Szyny nad tobą drży most Przeszedł osobowy dwunasta sześć Południe blisko chce się jeść Mówią ci - tyle masz lat Włóczysz się - co z tego masz? Chwasty wzdłuż torów, gorący smar Brunatny kurz i słońce w kark	...na przystanku PKS-u znalezionym już o zmierzchu z piosenkami - jak z włóczęgą łatwo zacząć - trudno przestać więc po pierwsze panie Cohen to nie będzie o Zuzannach powiedzieli by w ZAiKSie - "osiem taktów to jest plagiat" Na przystanku PKSu kawał w bok od szosy głównej z nieskończona wciąż piosenka siedząc sobie tak we dwójkę... Tę szosę znalazłeś na chwilę przed zmierzchem skąd ten niepokój czy stąd się zabierzesz? świecisz zapalką tabliczkę ktoś zerwał spokojnie zwyczajna w podróży przerwa. dość daleko od poezji na przystanku PKSu spotkasz ludzi - ot, zwyczajnych jak z piosenki Jacka Kleyffa - "Tutaj panie znacznie łatwiej złapać trypra niż okazję" - raz mi mówił jeden pijak - "daj pan spokój z tym przystankiem" Pies nam trochę się zestarzał już ma siwy pysk i uszy - "Czy on z dzikiem skrzyżowany czy go panie mróz oprószył?" Raz powiedział napotkany na przystanku PKSu człowiek który dotąd nie wie że przez chwilę był poetą Tę szosę znalazłeś na chwilę przed zmierzchem skąd ten niepokój czy stąd się zabierzesz? świecisz zapalką tabliczkę ktoś zerwał spokojnie zwyczajna w podróży przerwa. Polska z Polską i o Polsce - bardzo dobrze panie Pietrzak - teraz trzeba nas powzruszać gdy nie można już rozśmieszać

	"NA KAPUŚCIE CZARNE LIŚCIE" - ja wołałem tamten patos - "NIE DAJ DUPY KOMUNIŚCIE" choć podobno dobrze płacą pisał jakiś mój brat starzy na dnie nocy stalinowskiej kredą, krwią i zwykłym gównem na dworcowy gdzieś wychodkach Jest więc ten - i tamten patos... ...Porzuciłeś znowu miasto po co masz dodawać drożdże gdy naprawdę rośnie ciasto? I szosę znalazłeś na chwilę przed zmiernem skąd ten niepokój czy stąd się zabierzesz? świecisz zapalką tabliczkę ktoś zerwał spokojnie zwyczajna w podróży przerwa. Jak tu ustrzec się obsesji gdy na pierwszych stronach gazet druk ocieka nienawiścią, jak się ustrzec nienawiści jak nie uciec w ciepły azył spraw codziennych albo wiecznych śpiewać głosem pokolenia czy też śpiewać dla najbliższych? Bez debitu i bez beatu na tych samych czterech taktach na akordach wciąż tych samych swoim głosem everymana ocierając się o banał ocierając się o plagiat raz próbując coś wykrzyczeć raz próbując coś wyszeptać... * * * Dość daleko od porażki, dość daleko do sukcesu od rozwiązań ostatecznych może blisko lub daleko... ...kawał w bok od szosy głównej prędcą grubo - albo cienko na przystanku PKS-u z nieskończoną wciąż piosenką...
Piosenka o nielegalnym posiadaniu broni 1980	Sny łąkowe w stanie wojennym 1982

cytaty muzyczne i zapożyczenia treściowe skondensowano w sposób przekraczający przyjęte dla tego gatunku granice. Dlatego też autor dedykuje piosenkę tym bez których jej powstanie byłoby nie możliwe:

Marianowi Brandysowi, Leonardowi Cohenowi, Ernestowi Hemingwayowi, Karelowi

Krylowi i gen. Wieniawie-Długoszowskiemu

Przyjdź do nas Muzyczko,
już ciemno na mieście
cieplutkie jest łóżko,
na pewno się zmieścisz

nie wstydz się muzyczko,
głupiutkie poezje
tu wieczorem wyprawiamy,
żona ciebie nie zje

przytul się kochanie,
zatrzymajmy czas
w okruszynach intymności
nim historia znów zapuka nam do drzwi
pięścią nieproszonych gości

Pijmy tanie wino,
zatrzymajmy czas,
zaśpiewajmy stare pieśni,
nim historia zrobi szwależerów z nas,
albo zrobi z nas... naleśnik,

nie bój się muzyczko,
to tylko pistolet,
że dzwon bije komuś,
uczyl cię w szkole

- Pomacaj muzyczko
jak spust chodzi miękko
gdy się rano obudzimy,
już będziesz piosenką,
przytul się kochanie,
zatrzymajmy czas
w okruszynach intymności
nim historia znów zapuka nam do drzwi
pięścią nieproszonych gości

Pijmy tanie wino,
zatrzymajmy czas,
zaśpiewajmy stare pieśni,
nim historia zrobi szwależerów z nas,
albo zrobi z nas... naleśnik,

Pistolet muzyczko,

Odcinek I - Dedykowany wszystkim z którymi siedziałem. W szczególności zaś:

M. Gellerowi - biofizykowi
Wiktorowi K. - złodziejowi
diamentów

P. Mitznerowi - poecie
J. Onyszkiewiczowi i
H. Wujcowi - przewodcom
związkowym
prokuratorowi Kogutowi i
dyrektorowi Torończykowi -
agentom MSW

Nasze sny w stanie wojny
takie są zbyt dosłowne
tajemniczych w nich nie ma nadznaczeń

taki, ot - socrealizm
zwykle dzienne obawy
symboliki nie trzeba tłumaczyć

No... na przykład: zasypiamy
przytuleni. Nie wiem czemu
częściej śni się twoje ciało
a nie ciała ze snu kobiet
Dzwonek. Do drzwi łomotanie
- odjeżdżamy rozdzieleni -
przez tajniaków w milicyjnym
radiowozie

Jak dworcowa poczekalnia
nienormalnie wielka cela
Wprowadzają mnie. Poznaje
może stu lub dwustu mężczyzn
- wszystkich tych, z którymi kiedyś
choć przez jedną noc siedziałem
na Komendach Dzielnicowych i
aresztach

Nie jest źle - widzicie sami -
właśnie biorą nas do łaźni
W nagim tłumie ktoś pół-żartem
pyta: - Czy nie puszczą gazu?
- Więc pocieszam ukradzionym
Bratkowskiemu porzekadłem
że to jednak chyba faszyzm z ludzką
twarzą

Odciek II - dedykowany wszystkim,
którzy będą siedzieć
Wszystkie sny w stanie wojny
pewnie też są dosłowne
taki sam pewnie w nich socrealizm

to nagan dziadunia, braciszek go znalazł, oliwił jak umiał, Brat dorósł - ma żonę, i jaką kobietkę mówi - może kiedyś zagram w rosyjską ruletkę przytul się kochanie, zatrzymajmy czas w okruszynach intymności nim historia znów zapuka nam do drzwi pięścią nieproszonych gości Pijmy tanie wino, zatrzymajmy czas, zaśpiewajmy stare pieśni, nim historia robi szwoleżerów z nas, albo robi z nas... naleśnik, Nie bój się muzyczko, jeszcze tylko refren naprawdę już mamy całutką piosenkę Pistolet pod łóżko położmy zwyczajnie gdy zadzwoni rano budzik to do niego walnę przytul się kochanie, zatrzymajmy czas w okruszynach intymności nim historia znów zapuka nam do drzwi pięścią nieproszonych gości Pijmy tanie wino, zatrzymajmy czas, zaśpiewajmy stare pieśni, nim historia robi szwoleżerów z nas, albo robi z nas... naleśnik,	choć nie znam was z bliska senne władzy obawy czsaem staram się sobie wyobrazić: Bo... na przykład: wasz gabinet towarzyszka sekretarka tyłem w oknie odwrócona - odkrywacie w niej kobietę - chcecie ją od tyłu objąć a ta krzyczy przerażona: - Ludzie! Ludzie! Towarzyszu! - Ludzie są pod komitetem! * * * Z obu snów zbyt dosłownych trudno coś prorokować trzeba czekać na finał może dobry lub zły mój sen zresztą się sprawdził właśnie siedzę w więzieniu ale nie chciałbym z wami się zamienić ... .. na sny

JACEK KACZMARSKI	
Mury	1978
Źródło	1978

On natchniony i młody był, ich nie policzyłby nikt On im dodawał pieśnią sił, śpiewał że blisko już świt. Świec tysiące palili mu, znad głów podnosił się dym, Śpiewał, że czas by runął mur... Oni śpiewali wraz z nim: Wyrwij murom zęby krat! Zerwij kajdany, połam bat! A mury runą, runą, runą I pogrzebią stary świat! Wkrótce na pamięć znali pieśń i sama melodia bez słów Niosła ze sobą starą treść, dreszcze na wskroś serc i głów. Śpiewali więc, klaskali w rytm, jak wystrzał poklask ich brzmiał, I ciężył łańcuch, zwlekał świt... On wciąż śpiewał i grał: Wyrwij murom zęby krat! Zerwij kajdany, połam bat! A mury runą, runą, runą I pogrzebią stary świat! Aż zobaczyli ilu ich, poczuli siłę i czas, I z pieśnią, że już blisko świt szli ulicami miast; Zwalali pomniki i rwali bruk - Ten z nami! Ten przeciw nam! Kto sam ten nasz najgorszy wróg! A śpiewak także był sam. Patrzył na równy tłumów marsz, Milczał wsłuchany w kroków huk, A mury rosły, rosły, rosły Łańcuch kołysał się u nóg... Patrzy na równy tłumów marsz, Milczy wsłuchany w kroków huk, A mury rosną, rosną, rosną Łańcuch kołysze się u nóg...	Płynie rzeka wąwozem jak dnem koleiny, która sama siebie złościła, Rosną ściany wąwozu, z obu stron coraz wyżej, tam na górze są ponoć równiny; I im więcej tej wody, tym się głębiej potoczy Sama biorąc na siebie cień zboczy... Piach spod nurtu ucieka, nurt po piachu się wije, własna w czeluść ciągnie go siła. Ale jest ciągle rzeka na dnie tej rozpadliny, jest i będzie, będzie jak była, Bo źródło Bo źródło Wciąż bije. A na ścianach wysokich pasy barw i wyzłobień, tej rzeki historia, tych brzegów - Cienie drzew powalonych, ślady głazów rozmytych, muł zgarnięty pod siebie - wbrew sobie A hen, w dole blask nikły ciągle ziemię rozcina, Ziemia nad nim się zrastać zaczyna... Z obu stron żwir i glina, by zatrzymać go w biegu, woda syczy i wchłania, lecz żyje I zakręca, omija, wsiąka, wspina się, pieni, ale płynie, wciąż płynie wbrew brzegom - Bo źródło Bo źródło Wciąż bije. I są miejsca gdzie w szlamie woda niemal zastygła pod kozuchem brudnej zieleni; Tam ślad, prędzej niż ten kto zostawił go, znika - niewidoczne bagienne są sidła. Ale źródło wciąż bije, tłoczy puls między stoki, Więc jest nurt, choć ukryty dla oka! Nieba prawie nie widać, czeluść chłodna i ciemna, Niech się sypią lawiny kamieni! I niech łączą się zbocza bezlitosnych wąwozów, Bo cóż drąży kształt przyszłych przestrzeni Jak nie rzeka podziemna? Groty w skałach wypłucze, Żyły złote odkryje - Bo źródło Bo źródło Wciąż bije.
Zbroja 1982	Oblawa
Daleś mi Panie zbroję Dawny kuł płatnerz ją W wielu pogięta bojach Wielu ochrzczona krwią W wykutej dla giganta Potykam się co krok Bo jak sumienia szantaż	Skulony w jakiejś ciemnej jamie smaczniem sobie spał I spały małe wilczki dwa - zupełnie ślepe jeszcze Wtem stary wilk przewodnik co życie dobrze znał Łeb podniósł warknął groźnie aż mną

Uciska lewy bok
Lecz choć zaginął hełm i miecz
Dla ciała żadna w niej ostoja
To przecież w końcu ważna rzecz
Zbroja
Magicznych na niej rytów
Dziś nie odczyta nikt
Ale wykuta z mitów
I wieczna jest jak mit
Do ciała mi przywarła
Przeszkadza żyć i spać
A tłum się cieszy z karła
Co chce giganta grać
Lecz choć zaginął hełm i miecz
Dla ciała żadna w niej ostoja
To przecież w końcu ważna rzecz
Zbroja
A taka w niej powaga
Dawno zaschniętej krwi
Że czuję jak wymaga
I każe rosnąć mi
Być może nadaremnie
Lecz stanę w niej za stu
Zdejmij ją Panie ze mnie
Jeśli umrę podczas snu
Bo choć zaginął hełm i miecz
Dla ciała żadna w niej ostoja
To przecież życia warta rzecz
Zbroja
Wrzasnęli hasło wojna
Zbudzili hufce hord
Zgwałcona noc spokojna
Ogląda pierwszy mord
Goreją świeże rany
Hańbiona płonie twarz
Lecz nam do obrony dany
Pamięci pancierz nasz
Więc choć za ciosem pada cios
I wróg posiłki śle w konwojach
Nas przed upadkiem chroni
wciąż
Zbroja
Wywlekli pudła z blachy
Natkali kul do luf
I straszą sami w strachu
Strzelają do ciał i słów
Zabrońcie żyć wystrzałem
Niech zatryumfuje gwałt
Nad każdym wjeździe ciałem
Pamięci żywej kształt
Choć słońce skrył bojowy gaz
I żołdak pławi się w rozbojach
Wciąż przed upadkiem chroni
nas
Zbroja

szarpnęły dreszcze
Poczułem nagle wokół siebie nienawistną woń
Woń która tłumi wszelki spokój zrywa
wszystkie sny
Z daleka ktoś gdzieś krzyknął nagle krótki
rozkaz: goń -
I z czterech stron wypadły na nas cztery
gończe psy!
Obława! Obława! Na młode wilki obława!
Te dzikie zapalczywe
W gęstym lesie wychowane!
Krań śniegu wydeptany! W tym kręgu plama
krwawa!

Ciała wilcze kłami gończych psów szarpane!
Ten który rzucił na mnie się niewiele
szczęścia miał
Bo wypadł prosto mi na kły i krew trysnęła z
rany
Gdym teraz - ile w łapach sił - przed siebie
prosto rwał
Ujrzałem małe wilczki dwa na strzępy
rozszarpane!
Zginęły ślepe, ufne tak puszyste kłębki dwa
Bezradne na tym świecie złym, nie wiedząc
kto je zdławił
I zginie także stary wilk choć życie dobrze zna
Bo z trzema naraz walczy psami i z ran trzech
naraz krwawi!
Obława! Obława! Na młode wilki obława!
Te dzikie zapalczywe
W gęstym lesie wychowane!
Krań śniegu wydeptany! W tym kręgu plama
krwawa!
Ciała wilcze kłami gończych psów szarpane!
Wypadłem na otwartą przestrzeń pianę z
pyska tocząc
Lecz tutaj też ze wszystkich stron - zła mnie
otacza woń!
A myśliwemu co mnie dojrzał już się śmieją
oczy
I ręka pewna, niezawodna podnosi w górę
broń!
Rzucam się w bok, na oślep gnam aż ziemia
spod łap tryska
I wtedy pada pierwszy strzał co kark mi
rozszarpuje
Pędzę, słyszę jak on klnie! Krew mi płynie z
pyska
On strzela po raz drugi! Lecz teraz już
pułkuje!
Obława! Obława! Na młode wilki obława!
Te dzikie zapalczywe
W gęstym lesie wychowane!
Krań śniegu wydeptany! W tym kręgu plama

Wytresowali świnie Kupili sobie psy I w pustych słów świątyni Stawiają ołtarz krwi Zawodzi przed bałwanem Póślepy kapłan łgarz I każdym nowym zdaniem Hartuje pancierz nasz Choć krwią zachłysnął się nasz czas Choć myśli toną w paranojach Jak zawsze chronić będzie nas Zbroja	krwawa! Ciała wilcze kłami gończych psów szarpane! Wyrwałem się z obławy tej schowałem w obcy las Lecz ile szczęścia miałem w tym to każdy chyba przyzna Leżałem w śniegu jak nieżywy długi długi czas Po strzale zaś na zawsze mi została krwawa blizna! Lecz nie skończyła się obława i nie śpią gończe psy I giną ciągle wilki młode na całym wielkim świecie Nie dajcie z siebie zedrzeć skór! Brońcie się i wy! O, bracia wilcy! Brońcie się nim wszyscy wyginiecie! Obława! Obława! Na młode wilki obława! Te dzikie zapalczywe W gęstym lesie wychowane! Krań śniegu wydeptany! W tym kręgu plama krwawa! Ciała wilcze kłami gończych psów szarpane!
Zesłanie studentów wg obrazu J. Malczewskiego 1980	Stańczyk (wg obrazu J. Matejki) 1982
Pod wielką mapą Imperium Odpocząć - jak kto potrafi Kończymy bliską Syberią Skrócony kurs geografii Śpi - kto spać może po drodze Trudnej jak lekcja historii Na wielkiej pustej podłodze Egzamin wstępny katorgi Najmłodszy w mapę jak w okno Patrzy szcztując litery Układa drogę powrotną Przez białe wiorsty papieru Dwaj inni usiedli razem Drepczą się w mokrych ubraniach Jak by tu ojcu pokazać Naganne ze sprawowania Ten ściągnął buty tarł palce Ten nogą zdrętwiałą kołysze Ten jeszcze myśli o walce Ten Odyseję już pisze A żołdak spity jak bela Śpi i karabin odrzucił Wie nawet już w majaczeniach Że i tak nie mają gdzie uciec Szynele o wyrok za duże Kij co z wilgoci poczeriał Książki tobołki podróżne Pod wielką mapą Imperium	Dziś bal na zamku królowej Bony Wytruto myszy zwieszono lampiony I opłacono śpiewaków Czuję jak błędnie moja twarz błazeńska Właściem przeczytał o stracie Smoleńska Ale gdzie Smoleńsk gdzie Kraków Wiadomość pewna podpisy pieczęcie Ale królowa skrzywi się z niechęcią Rachunki bardziej ją troszczą Zaplatam palce nieskore do gestów Bo samych wodzów jest tu ze czterdziestu Na balu dobrze ich goszczą Gdybym pociągał sznury wielkich dzwonów To bym z nich dobył najwyższego tonu I biłbym biłbym na trwogę A dzwoneczkami na błazeńskiej czapce Swoją kaduceusz mając za doradcę Kogóż przestrzec ja mogę Stańczyk - wołają - dajcie tu Stańczyka Już im nie starcza uczt i muzyka Chcą jeszcze pośmiać się z głupca Nie jestem dobrym błaznem na te czasy Lecz wśród jedwabnych i złotych kutasów Na mądrość znajdźcie mi kupca Lecz żadna mądrość nie zastąpi przeczuc Które są przy mnie dzisiaj jak co wieczór Choćby grano najgłośniej Siedzę bez ruchu jak wyzbyty mowy Czemu więc nagle wokół mojej głowy

	Dzwoneczki dzwonią żałośnie To ta kobieta władzy wciąż niesyta Pisma podmienia raportów nie czyta Tajne prowadzi układy Mówcie że mądra że wielkiego rodu Że wschodem rządzić ma ręka zachodu A ja nie cierpię tej baby!
Przedszkole 1974	Wojna postu z karnawalem 1990
W przedszkolu naszym nie jest źle Zabawek mamy tutaj w bród Po całych dniach bawimy się W coraz to inny trud Pani nam przypatruje się Pilnuje gdzie zabawy kres W przedszkolu naszym nie jest źle Kiedy się grzecznym jest Bo jeśli nie - zaraz po pupach po pupach po pupach biją nas I krzyczą - patrz szcze patrz szczeniaku gdzieś ty włazł Albo po łapach po łapach po łapach trzepią i W kącie się łyka łyzy Za oknem tyle świata lśni Do szyby więc przyciskam nos Wszystkim zachwycalbym się gdy - Gdyby nie Pani głos Bo mamy w pociąg bawić się Pani nas ciągnie tam i tu I chyba sama nie wie gdzie Powtarza tylko: czu-czu-czu... My za nią przewracając się I na zakrętach lecąc w bok Patrzemy jak się pociąg rwie Krzyczymy czu-czu gubiąc krok A Pani ciągle biega i Za Nią już tylko jeden dwu Bo reszta pod ścianami tkwi I leżąc krzyczy: czu-czu-czu! Pani się zatrzymuje zła Pierwszego z brzegu łapie i Tym pierwszym zwykle bywam ja Bo jestem krnąbrny oraz zły	Niecodzienne zbiegowisko na śródmiejskim rynku W oknach, bramach i przy studni, w kościele i w szynku. Straganiarzy, zakonników, błaznów i karzełek Roi się pstrokate mrowie, roi się wśród zgiełku. Praca stała się zabawą, a zabawa - pracą: Toczą się po ziemi kości, z kart się sypią wióry, Nic nie znaczy ten, kto nie gra, ci co grają - tracą Ale nie odróżnić w ciżbie który z nich jest który. W drzwiach świątyni na serwecie krzyże po trzy grosze, Rozgrzeszeni wysypują się bocznymi drzwiami. Kłęczą jałmużnicy w prochu pomiędzy mnichami, Nie odróżnić, który święty, a który świętoszek. Oszalało miasto całe, Nie wie starzec ni wyrostek Czy to post jest karnawalem, Czy karnawał - postem! Dosiadł stulitrowej beczki kapral kawalarzy Kałdun - tarczą, hełmem - rehot na rozlanej twarzy. Zatknął na swej kopii upieczony łeb prosięcia, Będzie żarcie, będzie picie, będzie łup do wzięcia. Przeciw niemu - tron drewniany zaprzężony w księżę, A na tronie wychudzony tkwi apostoł postu. Już przeprasza Pana Boga za to, że zwycięży, A do ręki zamiast kopii wziął Piotrowe Wiosło. Prześcigają się stronnicy w hasłach i modlitwach, Minstrel śpiewa jak to stanął brat przeciwko bratu. W przepelnionej karczmie gawiedź czeka rezultatu, Dziecko macha chorągiewką - będzie wielka bitwa.

Więc zaraz da mi da po pupie po pupie
po pupie zbije mnie
Krzyżąc - czemu szcze czemu
szczeniaku nie bawisz się
A ja z pociągu z pociągu wypadłem
tylko i
W kącie połykam łzy

Lecz nic nie mówię cóż to da?
Coś tylko we mnie w środku drży
W kąciku siedzę cicho-sza,
Myślę że smutno mi

Lecz z czasem minie też i to
W przedszkolu naszym tak już jest
Że zapomina tu się zło
Tu troskom szybki kres!

Więc znów bawimy wszyscy się
Pod czujnym okiem Pani, i
W przedszkolu naszym nie jest źle!
(Szczególnie, gdy się śpi!)

Oszalało miasto całe,
Nie wie starzec ni wyrostek
Czy to post jest karnawałem,
Czy karnawał - postem!
Siedzę w oknie, patrzę z góry, cały świat mam
w oku,
Widzę co kto kradnie, gubi, czego szuka w
tłoku.
Zmierzchem pójdę do kościoła, wyspowiadam
grzeszki,
Nocą przejdę się po rynku i pozbieram resztki.
Z nich karnawałowo-postną ucztą jak się
patrzy
Uraduję bliski sercu ludek wasz żebraczy.
Żeby w waszym towarzystwie pojąć prawdę
całą:
Dusza moja - pragnie postu, ciało - karnawału!